

найака, кога-то человекъкъ заминука изъ дѣтински-те си години въ пзанольтны-те (мѣжки-те). Отъ искусство-то е познато, чи дѣца-та споредъ возрастъ-атъ си и вѣрватъ и лѣватъ, и молятъ Богу дѣтински; а после, кога-то са като млади человекъцы похватъ въ свѣтъ-атъ и помешатъ са съ оныя человекъцы, които съ имъ равни, токо като почнатъ сами да мыслатъ и да испытуватъ, веднага додатъ въ сомнѣнїе за вѣрѣ-тѣ; но после като додатъ въ свѣршенъ возрастъ, нарочно трѣсатъ вѣрѣ-тѣ, на Бога надеждѣ-тѣ и изгубено-то спокойство. Но за ради тога, що склоность-та на камъ предмети-те на вѣрѣ-тѣ найсилно дѣйствува въ млади-те, въ оныя години, въ кои-то едвамъ започнуватъ умны-те имъ силы да са развиватъ, то неможе да са каже, чи съ, млади человекъкъ или дѣкица стигнали вече на онова время, въ кое-то трѣбува сами добръ да размышлаватъ и за сичко да са увѣрватъ; защо токо що съ са опростили отъ дѣтинство-то, понатѣ-та тѣхны, които съ тѣи съ собствено-то си искусство добили, за свѣтъ-атъ, за природѣ-тѣ и за шастїе-то тѣхно още съ оскудни, а тѣхны-атъ съдъ за исты-те предмети още недозрѣлъ. Слѣдователно, склоность-тѣ тѣхна на сомнѣнїе-то дохожда отъ тамо, що тѣхны-те понатѣ несѣ свѣршени и що слабы-те си душевны способности на единъ пѣтъ смескатъ съ предмети-те на вѣрѣ-тѣ.

Въ оныя години, кога-то починѣ сила-тѣ на разсужденїе-то въ человекъка да са развива, много често първенство и власть добыва воображенїе-то. Що е человекъкъ въ дѣтинство-то си слушалъ или научилъ, и за правѣ истинѣ прѣлалъ, то му са сега чини, было да го просто испытыва, дохожда му като